

γλωσσῶν Ἑλληνικῆς τε καὶ Σλαβικῆς, καὶ ἐδικαιώσαν τὴν περὶ αὐτοῦ ὑπόληψίν τῶν σοφῶν ἀκαδημιῶν τῆς Πετρουπόλεως, αἵτινες ἐτίμησαν τὸν πεπαιδευμένον τοῦτον Ἑλληνα χαταγράφουσας τὸν ὄνομά του μεταξὺ τῶν ἔταιρών των. Διδεῖς τοὺς ἄνω ρηθέντας τίτλους του, δο Πρεσβύτερος Κωνσταντίνος Οἰκονόμος ἐξ Οἰειούμων προσθέτει ἐν τῷ τελευταίῳ συγχράμματί του καὶ τοὺς ἐφεξῆς Οἰκονόμος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, καὶ καθολικὸς ἡροκήρυξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Ελληνικοῦ γένους Ἐκκλησιῶν, Σύγειρος τοῦ τῆς ἐν Πετρουπόλει Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Συλλόγου, ἐταῖρος τῆς αὐτοχροτορικῆς Ἀκαδημίας, κτλ. Εἰναις δὲ ἄξιον ἀπομίχει, πῶς τοιοῦτος ἀνὴρ δὲν ἀπολογήθη εἰς τὰς καὶ αὐτοῦ κατηγορίας τοῦ ιερομονάχου Θεοχλήτου Φαρμακίδου, δοτις πρὸς ὑποστήσιξιν τῶν ὑπὸ αὐτοῦ λεχθέντων ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἀπολογίᾳ του, ἐκδοθείση ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1840. ἔτος, ἐπιστολὰς τινὰς τοῦ ἐν Ὁδησσῷ μεγαλεμπόρου Ἑλληνος Κουμπάρη, αἵτινες φέρουσιν μέγιστον μῶμον εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου. Οὐκ διλγότερον σκάνδαλον ἐπροξένησεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν δικαστηρίων ἢ ἀρ-

ιτοῖς του νὰ δώσῃ ὅρκον κατὰ τὸν νόμον, ὅτι ἡτον ἀνυποστήριγτος ἢ αἴτησις τῆς θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου Κούμα τοῦ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἀνήκον μερίδιον ἐκ τῆς ἀποχρημάτωσεως τῶν ἐν Σμύρνῃ ἐμπρησθέντων βιττίων. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 516, 566, 592, 734, 758 καὶ 779.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (*Κωνσταντίνος*). Φιλιππουπολίτης. Εἶς τῶν λογίων κληρικῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 659.

Π.

ΠΑΔΟΒΑΝΟΣ (*Ιερώνυμος*). Καρκυραῖος. Λόγιος ἀνὴρ τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὴν ἀριθμὸν 725.

ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ ἢ **Παλιούριτης** (*Γρηγόριος*). Ίωαννίτης. Εἶς τῶν πεπαιδευμένων κληρικῶν τῆς Ανατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε διὰ πολλὰ ἐτη διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐν τῇ σχολῇ τῆς Ελληνικῆς κοινότητος ἐν Λιβόρνῳ. Ἰδε τὴν Σημειώσικ τοῦ ἀριθμοῦ 415 καὶ τὸν ἀριθμὸν 552.

ΠΑΛΛΑΔΟΚΛΗΣ (*Αγρώνιος*). Μιτυληναῖος. Μεταβὰς εἰς Ρωσίαν ὑπηρέτητεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς Αύτοκρατορίσσης Αἰκατερίνης Β'. πρῶτον ως διερ-

μηνεὺς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης περὸς τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἔξωτερικῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς Πρόδεινος ἐν Δαλματίᾳ. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 138, 139 καὶ 140.

ΠΑΜΠΕΡΙΣ (‘Αμβροσίος). Ίερομόναχος καὶ λόγιος ἀνὴρ τῆς ΙΗ'. ἐκατονταετηρίδος, Ζήσας πολλὰ ἔτη ἐν λειψίᾳ, ὅπου ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν ἔχει τυπωθέντων Ἑλληνικῶν βιβλίων. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 129 καὶ 132.

ΠΑΠΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (*Μιχαήλ*). Σιατιστεύς. Εἶς τῶν λογίων ἀνδρῶν κατὰ τὴν ΙΗ. ἑκατονταετηρίδα. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 146, καὶ τοὺς ἀριθ. 176, 238 καὶ 366.

ΠΑΠΑ ΕΥΘΥΜΙΟΥ (Βασιλείος). Ἐκ Κωσταντζίκου τῆς Μακεδονίας. Δόγιος ἀνὴρ, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνστώσης ἑκατονταετηρίδος. Τίδε τοὺς ἀριθμοὺς 419, 425, 480, 506 καὶ 662.

**ΠΑΠΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥ-
ΔΟΣ** (*Δαμασκηνός*). Πελοπον-
νήσιος ἐκ Δημητρίου. Χειρο-
τονηθεὶς ιερεὺς μετέβη περὶ τὰς
ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατον-
ταετορίδος εἰς Σμύρνην, ἐπαγ-
γελλόμενος τὸν διδάσκαλον. Ήδε
τοὺς ἀριθ. 343, 540 καὶ 548.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Σπυρίδων). Χειροτονηθεὶς διάκονος ἐν τῇ πατρίδιτου Κερκύρᾳ, μετέβη εἰς Βενετίαν ὡς λειροδιάκονος τοῦ ἐκεῖ Ἀνατολικοῦ Ναοῦ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, περὶ

τὰ μέσα τῆς ΙΗ'. ἐκκτονταεπηρέδιος. Οἱ δὲ Ἕλληνες τυπογράφοι ἐν τῇ ῥηθεῖσῃ πόλει τὸν ἐπεφίρτισαν καὶ επιστατήσῃ εἰς τὴν ἔκδοσιν διαφόρων ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθέντων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, καὶ κατεγγεγραμμένων ἐν τῷ Λ'. μέρει τοῦ παρόντος Καταλόγου. Εὐησχολήθη ὅμως ἴδιαιτέρως εἰς τὴν μετάφρασιν ἐκ τῆς Ιταλικῆς φωρίκου συγγράμματος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 136.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (*Nikolaos*). Έγεννήθη, κατά πόνο
Σεπτέμβριον τοῦ 1769 ἔτους
εἰς τι χωρίον τοῦ Ζαγορίου, δι-
νομαζόμενόν *Σεκάλοβορ*, δι-
ρας ἀπέχον τῆς πόλεως Τσαγ-
νίνων. Ο πατέρος του Γεώργιος
Πρεσβύτερος, μεγαλοφυής καὶ
μηχανικοῦ πνεύματος, ἐπετη-
δεύετο πάσας τὰς τέχνας· ἐδι-
δρυθωνεν ὡρολόγια, κατεσκεύαζε
κλειδονιαῖς, ἐδούλευε πολυτρό-
πως τὸν σέδηρον καὶ τὴν γάλυ-
να, ἐδενε πολυειδῶς τὰ του-
φέκια, κατεσκεύαζεν δρόστρα,
καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτον διγενεῖς
παντοτεχνίτης τοῦ χωρίου του
καὶ τῶν πέριξ. Ο δὲ υἱὸς κλη-
ρονομήστης τὴν πατρικὴν εὐφύειαν,
ἐδιδάχθη τὰ κοινὰ γράμματα
ἐν τῷ χωρίῳ του, καὶ αποτε-
ρατωθέντων τῶν μαθημάτων του
ἐπειθύμει νὰ μεταβῇ εἰς Βύρω-
πην ἵνα τελειοποιήσῃ αὐτά,
καὶ διδαχθῇ τὴν Ιατρικήν. Α-
ποτυχών ἐνεκα τῆς ἐπαράτου
πεγίας, ὑπῆργεν εἰς Θεσσαλονί-

κην, ὅπου ἔγινε δεκτὸς ὡς γραμματεὺς ἐνδὲ Ιατροῦ Κεφαλλήνος, Χοῖδαι καλουμένου, Προξένου ἐν ταύτῳ καὶ ἐμπόρου, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὄποιου ἐδιδάχθη τὰ στοιχεῖα τῆς Ἰταλίκης τε καὶ Γαλλικῆς γλώσσης. Διατρίψχεις δὲ ἔτη τινά, εἰς Θεσσαλονίκην, μετέβη κατὰ τὸ 1793 ἔτος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀμέσως ἐζητήθη ὡς διδάσκαλος τῶν τέκνων τοῦ τότε τῷ πάντα δυναμένου Χαντζερῆ. Ἀλλὰ ταχέως παραιτήσας τὴν διδασκαλίαν, κατέφυγεν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εὐθὺς εἶλκυσεν ἀπάντων τὴν προσοχὴν διὰ τὴν ἀγχίνοις καὶ τὰς γυνώσσιες του. Περὶ δὲ τὸ 1806 ἔτος ὑποπέσας εἰς ἀδέκους χεῖρας, ἔχασεν δὲ του τὰ κεφάλαια καὶ σχεδόγχος, χωρὶς ὅμως γὰρ ζημιώσῃ κάνεντα. Τὸ θλιβερὸν διὰ τὸν τίμιον Παπαδόπουλον συμβάντοιτο ἔλαβε χώραν καθ' οὗ σιγμὸν δὲοι οἱ λόγιοι Εὔληνες, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Α'. Τόμου τῆς Εὐληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Κοραῆ, εύρεσκοντο εἰς γῆθικὸν βρασμόν. Διὸ καὶ ἡ φιλοτιμία τοῦ Παπαδοπούλου ἐκενθήθη, καὶ ἐπιχειρίσθη τὴν μετάφρασιν τῆς πολυτόμου Γεωγραφίας τοῦ Ἀγγλου Γουθρῆ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν εἰς τὴν Νεοελληνικήν. Τὴν μετάφρασιν ταύ-

την δὲν ἦδυνθη νὰ ἐκδώσῃ ὁ Παπαδόπουλος, ἀν καὶ ἐφρόντισε νὰ τὴν σώσῃ εἰς τὴν συμβίσσαν πυρκαϊκὴν κατὰ τὸ Σταυροδρόμι, ὅτε κατεκάη ἡ οἰκία του μ' ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ. Χωρὶς οἰκίαν, χωρὶς χρήματα, χωρὶς ἐπάγγελμα, πατὴρ πολυαρθρίθμου οἰκογενείας, ὁ Παπαδόπουλος ὅμως, φύσει γενναῖος ὡν, εὑρεν ἀμέσως πόρον, ζωῆς ἀπὸ τὴν ἀδειανήν τὴν ἐκπλεύσουν πλοῖα διὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν, θην αὐτὸς ἔτυχε παρὰ τῆς Κυθερνήσεως, μολονότι εύρισκετο εἰς πόλεμον μὲ τὴν Ρώσσιαν. Συγχρόνως δὲ ἐκαταγίνετο εἰς μεταφράσεις, εἰς σύνθεσιν ἀναφορῶν, καὶ συνηγόρει ἐντέμως εἰς δεινὰς διενέξεις. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ 1818 ἔτους ὠργάνισε τὴν τότε λεγομένην *Kirðuraσφάλειαν*, τῆς δποίας ήτον ὁ πράκτωρ καὶ ἡ ψυχή. Ὁ ἐπιχειρηματίας καὶ δραστήρος ἀνὴρ οὗτος ἀπεβίωσεν ἐν πενίᾳ τὴν 25 Ιανουαρίου 1820, καὶ ἡ κηδεία τοῦ νεκροῦ του ἔγινε λαμπρὰ συνδρομῇ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρείας, καὶ τῶν στενῶν του φίλων, οἵτινες ἐφρόντισαν καὶ περὶ τῶν τέκνων του, ὀρφανῶν πρὸ καιροῦ καὶ τῆς μητρός των. Ο δὲ ἱάκωβος Ρέζος ὁ Νερούλδος ἐσύνθεσεν εἰς τιμὴν τοῦ ἀποβιώσαντος τὰς ἔζης δύο ἐπιτάφια:

1.

Τῶν ἀνηλίκων τέκνων μου ἐπῆρες τὴν μητέρα!
Τέρος ἀφαρωάζεις καὶ ἐμὲ, ὡς Χάρων, τὸν πατέρα;
Λύτη εἶναι η θούλησις τὴν θεία, εἴπ' ἂν Χάρων;
Σὲ ὀδεηγῶ καὶ ἐνεολήν 'ς τὰς νήσους τῶν μακάρων.

2.

Ο τάφος τίνος δέ παρὼν, ἀνίσως μ' ἔρωτάτε,
Νὰ κλαύσω πρῶτον, καὶ ἐπειτὴ σᾶς λέγω, διαβάται.
Ω πικροτάτη συμφέρε ! ίδω εἶναι θεματένως,
Ο ἄριστος Νικόλαος Παππαδόπουλον γένος !
Ἀπέθανε, τὸν θρήνητα, καὶ τὸν θρηνοῦν δικαίως,
Αἱ Μαῦραι, καὶ τὸν Ἀρετὴν, καὶ Ἐρμῆν δὲ Ἐμπολαῖος.

Ἴδε τοὺς ἀριθμοὺς 553 καὶ 593.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ('Ιωάν-
γης). Έξεπαιδεύθη ἐν Γερμανίᾳ
περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης
ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀ-
ριθμὸν 645.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (*Κωνσταντίνος*). Πελοποννήσιος. Λόγιος ἀνὴρ τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος, ἐκπαιδευθεὶς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Μόσχας, διερ τὸν ἑτέμησε μὲ τὸν βαθμὸν *Μαγίστορος* τῆς φιλοσοφίας. Ἰδε τὸν ἀστιθμὸν 569.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (*Δημήτριος*). Βυζαντίος. Δόγιος αὐτῆς ἐνεργώσης ἑκατονταετηρίδος. Ήδε τοὺς ἀριθ. 731, 742.

ΠΑΠΑΖΩΛΗΣ (*Γεώργιος*).
Μακεδών. Νέος ἔτι ἀν μετέβη
εἰς Ρωσσίαν, καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ
τῆς Αὐτοκρατορίσσης Αἰκατε-
ρίνης μὲν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ
τοῦ πυροβολικοῦ. Εἶχων δὲ πάν-
τοτε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ πατρίς
του μέλλει νὰ ἐλευθερωθῇ, συνέ-
ταξεν εἰς κοινὴν γλῶσσαν βι-
βλίον περὶ στρατιωτικῆς. Ἰδε
τὸν ἀριθμὸν 125.

ΠΑΠΠΑΣ (**Arthimoc*). Έκ Τρίκκης τῆς Θεσσαλίας, διπου ἔχειροτονήθη διάκονος. Περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἕκα-

τοντα επηρίδος μετέβη εἰς Γερμανίαν ἵνα ἀποκερατώσῃ τὰ φιλολογικὰ μαθήματά του, καὶ αὐτόθις διατρίβων προσεκλήθη ὡς διδάσκαλος τοῦ κατὰ Νεόφυτον (πόλις τῆς Πλανανέας) Ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 407.

ΠΑΠΠΑΣ (*Μεχανὴ Ἐμμαγουήλ*). Έκ Σερρών τῆς Μακεδονίας. Επαγγέλλετο τὸν διδάσκαλον τῆς Ελληνικῆς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ήδε τὸν ἀριθμὸν 753.

ΠΑΡΙΟΣ (*Αθαράσιος*). Ήδε τὴν βιογραφίαν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ σοφοῦ γυμνασιάρχου τούτου ἐν τῷ Λ'. μέρει τοῦ παρόντος Καταλόγου, ὑπὸ τ' ὄνομα ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ. Ήδε προσέτι καὶ τοὺς ἀριθμοὺς 200 καὶ 296.

ΠΑΡΤΖΟΥΔΑΣ (*Μιχαήλ Π. Π. Στεφάνου*). Έκ Κλεισούρας της Μακεδονίας. Λόγιος ἀνήρ της ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Επαγγέλλετο τὸν διδάσκαλον της Γαλλικῆς γλώσσης. Ἰδε τὸν ἄριθμον 533.

ΠΑΤΟΥΣΔΑΣ ('Iωάννης). Ή-
γεννήθη ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ
τέλη τῆς 12'. ἑκατονταετηρί-

δος. Άποπερατώσας αύτόθι τὰ ἐγκύρωλια μαθήματά του καὶ χειροτονηθεὶς Ἱερεὺς μετέβη πρὸς ἔκπαίδευσιν τελειοτέρων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Παντανέων, ὅπερ τὸν ἑταῖρον μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς Θεολογίας καὶ τῆς φιλολογίας. Οἱ δὲ ἔφοροι τῆς ἐν Βενετίᾳ Ἑλληνικῆς κοινότητος τὸν ἐδιόρισαν Γυμνασιάρχην τοῦ Φλαγγινιανοῦ φροντιστηρίου, καὶ διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ Δατινικῆς γλώσσας. Εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν χρεῶν του συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς συντάξεως; Φιλολογικῆς Ἔργων καὶ διδάσκαλος. Μετέφρασεν ἐπίσης ἀπλοελληνιστὶ τοὺς Μέθους τοῦ Αἰσώπου. Ήδε τοὺς ἀριθμοὺς 81 καὶ 84.

ΠΑΤΟΥΣΑΣ (*Γεώργιος*). Ιεροδιάκονος. Άδελφος τοῦ προρήθυντος, καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Φλαγγινιανοῦ φροντιστηρίου. Ήδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 81.

ΠΕΝΤΕΔΕΚΑΣ (*Κωνσταντῖνος*). Ἕγινε γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου ἀναχωρήσαντος ἀπὸ Βουκουρέστιου, ἐμεινεν ἡ πόλις αὗτη ἀνευ διοικήσεως. Οἱ Πεντεδέκας, αὐτοχειροτόνητος πολιτικὸς καὶ στρατιωτικὸς διοικητὴς, ἐδειξε μεγάλην φρόνησιν καὶ ἱκανότητα εἰς τὴν ὁλιγοτήμερον διοίκησην του. Μετέβη μετά ταῦτα εἰς Πελοπόννησον καὶ συμμετέσχεν εἰς τὸν περὶ

ἔθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἄγωνα. Ἀπεβίωσεν ἐν Ναυπλίῳ πέντε σχεδὸν κατὰ τὸ 1833. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 759.

ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ (*Aραστάσιος*). Ἐκ Βερροίας τῆς Μακεδονίας. Ἰατρὸς καὶ εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς Ηλίας ἑκατονταετηρίδος. Ήδε τὸν ἀριθμὸν 183.

ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ (*Μιχαήλ*). Ἐκ Κοζάνης τῆς Μακεδονίας, Ἰατρὸς καὶ ποιητής. Ἡμάσε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ήδε τοὺς ἀριθμοὺς 599 καὶ 600.

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ (*Χριστόφορος*). Θετταλός. Ἐγεννήθη ἐν Ὁλύμπῳ κατὰ τὸ 1776 ἔτος ἀπὸ ἐντίμους γονεῖς, οἵτινες ἐφρόντισαν περὶ τῆς παιδείας του. Ἀποπερατωθέντων τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων του ἐν τῇ αὐθεντικῇ σχολῇ τοῦ Βουκουρέστιου, μετέβη κατὰ τὸ 1796 ἔτος εἰς Βιέννην ἵνα διδαχθῇ τὴν Ἰατρικήν. Ἐκεῖ τύρε τὸν Θετταλὸν Ρήγαν Φεραίον, σχετισθέντα εἰς φιλίαν μετ' αὐτοῦ ἐν Βουκουρέστιῳ, καὶ ὅστις μετ' ὅλιγας ἡμέρας τὸν ἐμύνθησεν εἰς τὰ περὶ ἐλευθερώσεως τῆς πατρίδος μυστικὰ σχέδιά του. Φυλακισθέντος δὲ τοῦ Ῥήγα ἐν Τριεστίῳ, ὁ Περράιβος εὑρισκόμενος μαζύ του ἐσώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς φυλακίσεως διὰ τῆς εἰς αὐτὸν δεθείσης συμβουλῆς νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον, ζητῶν προστασίαν, προσποιούμενος δτι

ήτον Πάργιος, οὗσης τότε τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῆς ἔξουσίας τῶν στρατευμάτων τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας. Μετά ταῦτα ἀνεχώρησε διὰ τὴν Κέρκυραν, ὅπου μετ' ὄλιγον ἐλασσοστρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καταταχθεὶς εἰς τὸ λεγόμενον Σῶμα τῷ Ἀλβανῷ, διοργανισθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἐπτανήσῳ Στρατάρχου τῆς Ρωσίας. Κατὰ δὲ τὸ 1815 ἐπεμψεν εἰς Βενετίαν τὸ περὶ Σουλίου καὶ Πάργας πόνημά του ἵνα τυπισθῇ, Ιδιωτικῶν δὲ τῇ . ‘Ἐπτανήσῳ μέχρι τῆς στιγμῆς ἔχεινται, καθ' ἥν ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Νικήτας καὶ ὁ Τζαβέλλας ἕδραμον χεὶ τὸ ξύφος ἀνὰ χεῖρας εἰς τὴν Πελοπόννησον πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους. Ὁ Περράιβδες ἐδραΐσθη ὑπὸ τῆς Βασιλειᾶς Κυβερνήσεως μὲν τὸν βαθύδειον ταγματάρχου κατὰ μὲ τὸ παρόντρον τοῦ Σωτῆρος. Κατὰ δὲ τὸ 1836 ἐτος ἐξέδωκεν ἡ θάνατος εἰς δύο τόμους τὰ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀπομνημονεύματα πολεμικά. Κατὰ τὸ 1854 ὁ Περράιβδες ἦθελκειος καὶ λάβητο ἐκ νέου ἀνὰ χεῖρας τὸ ὄπλον, ἀν καὶ ἡτον ὀγδοηκοντούτης, κατὰ νὰ δράμῃ γεωναίσεις τὴν ως οὐκ ἔδει ἐπιχειρηθεῖσαν ἀπελευθέρωσιν τῆς ιδεατέρας αὐτοῦ πατρίδος Θεσσαλίας. Ἰδει τὴν Σημείωσην τοῦ ἀριθμοῦ 542:

ΠΑΤΡΙΔΗΣ (Πλάτω). Βυζάντιος. Ἐπαγγέλλετο τὸν δι-

δάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκαπονταετερίδος. Διατρίβων δὲ ἐν λοιδίνῳ, ὡς παιδαγωγὸς ἐνὸς νέου, υἱοῦ πλουσίου ἀρχοντος τῆς Μολδαύας, καθ' ἥν στιγμὴν ἡ Ἐπτάνησος ἐτέθη περὶ τῶν συμμάχων Βασιλέων τῆς Βύρωπης ὑπὸ τῆς ὑπερσπίσεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας, δ. Πετρίδης, γνωρίζων ἡδη τὴν Ἀγγλικὴν διάλεκτον, ἔγινε δεκτὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ὡς Διερμηνεὺς τοῦ παρεῖσθον Στρατηγοῦ Μαίτλανδ, Δόρδου Ἀρμοστοῦ ἐν τῇ Ἐπτανήσῳ. Συγχρόνως ἐδιορίσθη, ὑπὸ τῆς καταδικασίας μόνον Ιονίου Κυβερνήσεως, ἔφορος τῶν δημοσίων σχολείων Μεταφρασθέντος δὲ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ Θεοπεσίου Ἰονίου Σογγαγματικοῦ Χάρτου, συνταχθέντος Ἀγγλιστὶ ὑπὸ τοῦ αὐτουργοῦ αὐτοῦ Μαίτλανδ, δ. Πετρίδης ἐδιορίσθη καὶ Γραμματεὺς τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος, καὶ Διευθυντὴς τῆς Τυπογραφίας τῆς Κυβερνήσεως, τῆς μόνης ὑπαρχούσης τόπου ἐν τῇ Ἐπτανήσῃ, καὶ τῆς μόνης ἐφομερίδος, ἣντις ἐξεδίδετο Ἰταλοστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ καὶ ἡτον ἀπίσημας. Σημαντικός ἦδη ἀνὴρ διὸ τὰς ἐπικερδεῖς θέσεις ταύτας, ἥτο καὶ ἐπίφοβος εἰς ἄλους διὲ τὴν μυστεκήν του κατασκοπίαν περὸς τὸν Δόρδον Ἀρμοστήν Πολιτογραφηθεὶς πολεμητὴ τῆς ἀντοποιεύσας Κερκύρας, ἐνψήθη καὶ μετὰ τὸ παρέστημα τοῦ ἀγίου ΙΩ-

χαήλ και Γεωργίου. Κατά το 1838 ἔτος ἐπέμφθη και εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ἀπολαύσῃ παρὰ τῆς Πατριαρχικῆς Ὁρθοδόξου Εκκλησίας τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Περὶ Γάμου μεταξὺ ἑξαδέλφων Β' βαθμοῦ, ἀποστολικοῦ κανόνος. Πλὴν ἡ ἀποστολὴ του ἦγινε μάταιος. Φιλοκερδῆς εἰς τὸ ἀκρον και δραστήριος, ἐκκταγίνετο και εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, αἱ διοίαιτηζανον τὸν πλοῦτόν του. Οὔτεως ὀλίγον πλοῦτον δὲν ἔσυναξε και ἀπὸ τὸ παιξιμὸν τῶν χαρτιῶν, και ἀπὸ τὴν ἀγορὰν κτημάτων μεγάλης ἀξίας ἀπὸ εὐγενεῖς τινάς οἰκογενείας τῆς Κερκύρας, εύρισκομένας εἰς χρηματικὰς ἀνάγκας. Ο Πετρίδης ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1852 ἔτος, ἀφῆσας διὰ διαθήκης του δλην του τὴν περιουσίαν, ἀναβαίνουσαν εἰς ἑξακοσίας χιλιάδας δραχμῶν εἰς τὸν Δῆμον τῆς Κερκύρας, ως ἀποζημίωσιν τῶν δσων κακῶν ἔγινεν αἴτιος εἰς ταύτην και εἰς τὰς ἐπιλοίπους νήσους. Πρᾶγμα δὲ ἀξιοσημείωτον, ὅτι οὐδεὶς ἔχεσεν ἐν δάκρυον διὰ τὸν θάνατόν του, ως οὐδεμία ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος γῆθελης νὰ τὸν ἀναγγείλῃ. Ή γῆθικὴ τιμωρία αὗτη τῆς κοινῆς γνώμης κατὰ τοῦ Πλάτωνος Πετρίδου ἀς χρησιμεύσῃ ως παράδειγμα εἰς τοὺς προδότας τῶν ἔθνικῶν συμφερόντων, και εἰς τοὺς θυσιάζοντας ταῦτα πρὸς ιδιοτέλειαν. Ο Πετρίδης

ἥτο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, γνωρίζων καλλιστα τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν και φιλολογίαν, ἀλλὰ τὸ ὄρος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντων πονημάτων εἰς τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν διάλεκτον εἶναι ἀμοιρον χαρίτων. Ίδε τοὺς ἀριθμοὺς 596, 597 και 630.

ΠΕΤΡΙΤΖΗΣ (Κωνσταντῖνος). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὸς ἀρχὰς τῆς ἐνεστίους ἑκατονταετηρίδος. Ίδε τὸν ἀριθμὸν 439.

ΠΙΚΚΟΛΟΘ (Νικόλαος). Ἐκ Τυρνάβου τῆς Θετταλίας. Εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Ιονίου Ἀκαδημίας κατὰ τὸ 1824 ἔτος ὁ Πίκκολος ἔλαβε τὴν ἐδραν τῆς φιλοσοφίας. Φιλάσθενος ὡν ἐζήτησε κατὰ τὸ 1827 ἔτος και ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους μὲ πλήρη πληρωμὴν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του ἐκ 300 φρ. Ἀποβιώσαντος δὲ τοῦ ἀρχοντος τῆς Ιονίου Ἀκαδημίας Κόμητος Γυζλφορδ κατὰ τὸ 1828 ἔτος, ὁ Πίκκολος δὲν ἐπέστρεψεν πλέον εἰς τὴν ἐδραν του, ἀλλὰ ἔμεινεν εἰς Παρισίους, ἵνα διδαχθῇ τὴν Ιατρικήν. Ἀπολαύσας δὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς Ιατρικῆς, μετέβη εἰς Βουκουρέστιον, ἐπαγγελλόμενος τὴν Ιατρικὴν μὲ μεγίστην ἐπιτυχίαν. Ήρχισε δὲ τὸ φιλολογικὸν στάδιον του ως συγγραφεὺς δύο τραγῳδιῶν, δις πώποτε δὲν ἐτυχε νὰ λάβω εἰς χειράς μου, και περὶ τῶν ὄποιων ίδοιν τί ἀναφέρει ἐν τῷ συγ-

γράμματί του *Cours de Littérature grecque-moderne*, σ. 145, ο ίέκωνος Ρίζος Νερουλός. Nicolas Piccolo a publié une tragédie, dont le sujet est Démosthène arraché à l'autel de Neptune par les satellites de la tyrannie macédonienne. Cette tragédie, représentée pour la première fois en 1818 au théâtre grec d'Odessa, y a été couverte d'applaudissements. Le même poète a paraphrasé en grec moderne le *Philoctète* de Sophocle. Μετὰ ταῦτα ἐπιχειρίσθη τὴν μετάφρασιν τοῦ ἡθικοῦ μυθιστορήματος *Tῶr κατὰ Παῖδον καὶ Βιργυρίαν*. Τὴν σύμερον ἴδιωτεύει εἰς Παρισίους, καταγινόμενος εἰς φιλολογικὰ ἔργα. "Ιδε τὸν ἀριθμὸν 730.

ΠΟΛΙΤΗΣ (*'Αθαράσιος*). Λευκάδιος. Ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΙΙ'. ἐκατονταετηρίδος ἐν τῇ πόλει Ἀγίᾳ Μαύρᾳ, ὅπου ἐπεραίωσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματά του. Συστηθέντων δὲ ἐν Κερκύρᾳ τῶν δημοσίων σχολείων ὑπὸ τῆς ἐγκαθιδρυθείσης Ἐπτανήσου πολιτείας κατὰ τὸ 1804 ἔτος, ὁ Πολίτης μετέβη αὐτῷ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν μαθημάτων του, καὶ διεκρίθη μεταξὺ ὄλων τῶν συμμαθητῶν του. Τοῦτο μαθὼν ὁ πρωτότοχος ἀδελφός του Σπυρίδων, ὅστις ἐπαγγέλλετο τὸν ἔμπορον ἐν τῇ πατρίδι του, τὸν παρεκίνησε νὰ μεταβῇ εἰς Ἰταλίαν,

ἴνα διδαχθῇ τὴν ιατρικὴν διὰ ἔξοδων του. Ὁ Πολίτης τιμηθεὶς παρὰ τοῦ ἐν Παυίᾳ Πανεπιστημίου μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ ιατροχειρούργου, καὶ ἔχων ἴδιαιτέραν εἰς τὴν χημεκὴν ἐπιστήμην ἕφεσιν, ὡς ἔλαφος διψώσα ἀνθώρησε διὰ τοὺς Παρισίους κατὰ τὸ 1815, οὐαὶ τελειοποιήσῃ τὰς χημικάς τοι γνώσεις. Αὐτόθι ἔτυχε τῆς φλίας τοῦ ἀοιδίμου εὔεργέτου τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας Κόμητος Γυζλφορδ, ὅστις ἔκτοτε τὸν κατέγραψε εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελλόντων καθηγητῶν τῆς Ιονίου Ἀκαδημίας. Αὐτόθι ἔτυχεν ἐπίσης τῆς προστασίας τοῦ Κόμητος Ἰωάννου Καποδιστρίου, τότε υπουργοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας Ἀλεξάνδρου Α'. Ὅστις μαθὼν τὸν πατριωτικὸν σκοπὸν τοῦ Πολίτη τοῦ νὰ συστήσῃ ἐν τῇ πατρίδι του χημικὸν ἐργοστάσιον, καὶ γνωρίζων ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πρὸς τὴν παιδείαν κλίσιν τοῦ Πολίτη, μαθητοῦ ἐν Κερκύρᾳ, δταν αὐτὸς ἦτον ὁ ἐξ Ἀπορρήτων Γραμματεὺς τῆς Ἐπτανήσου πολιτείας, τὸν συνέδρομε γεναίως μὲ πέντε χιλιάδας φρ. οὐαὶ ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεία. Εν τούτοις μαθὼν ὁ Πολίτης, δτι ὁ φίλος του καὶ συμμαθητὴς ἐν Παρισίοις Κλεόνουλος, δαπάνη τοῦ πλουτίου ἀρχοντος τῆς Μολδαύες Ῥωσίτου, ἐτύπων τοὺς πίνακας τῆς Ἀληηλοδιδακτικῆς μεθόδου

μισταφάκοις μένους εἰς τὴν κοινὴν
ἡμῶν γλωσσαν, οὐαὶ εἰσάξῃ τὴν
μέθοδον ταύτην ἐν Μολδαβίᾳ,
εἰλέος παρ' αὐτοῦ τὴν σδεικν
νὰ τυπώσῃ τοὺς ρήγεντας Πί-
νακας ἐπὶ τῶν πρωτοτύπων
μητρώων, καὶ τὴν αὐτούς αντικούσαν
διδασκαλίαν, οὐαὶ τὴν μεταδώ-
σῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐπι-
στρέψαντος τοῦ Πολίτη ἐν αὐτῇ
κατὰ τὸ 1819 ἔτος, πρώτη
φροντίς του ἐστάθη ἡ σύστασις
ἐνδεικτικοῦ ἀλληλοδιδακτικοῦ σχο-
λείου, διατηρουμένου διαπάνη
τῶν προύχόντων τῆς πόλεως.
Εὑρεγ ἀντίστασίν τινα ἐκ μέ-
ρους τοῦ Κλήρου, τοῦ δποίου
τὴν πρόληψιν διεσκέδασε μίχ
ἔγκυκλιος τοῦ πρώτην ‘Ρωγῶν
Μακεδίου, προεταμένου τοῦ
ἐν τῇ ‘Επτανησῷ Ορθοδόξου
Κλήρου καὶ τότε εὑρισκομένου
ἐν Ἀγίᾳ Μαύρᾳ. Ο δὲ ‘Αρμο-
ντὴς Σίρ Φριδερίχος Ἄδαμ ἐν-
θουσιασθεὶς ἐκ τῆς πρεσβύτερης τῆς
ρηθείσης ἰδεατέρας σχολῆς, ἐ-
πρότεινεν εἰς τὴν Γερουσίαν τὴν
εἰσαγωγὴν τῆς ‘Αλληλοδιδακτι-
κῆς μεθόδου εἰς ὅλας τὰς ἐπιλο-
πους νήσους, καὶ ὡς διευθυντὴν
τῶν ῥηθέντων σχολείων τὸν
δόκτωρα ‘Αθανάσιον Πολίτην.
Ἐγκαθιδρυθείσης δὲ τῆς Ιονίου
‘Ακαδημίας, ὁ Πολίτης ἐζήτη-
σεν ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Γυζελφορδ
νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους δι' ἐν
τοῖς, οὐαὶ ἀνανεώσῃ τὰς περὶ τῆς
χημείας γνώσεις του, ἐπειδὴ
μετὰ τὴν ἐν τῇ πατρίδει του
ἐπιστροφὴν ἡ ἐπιστήμη εἶχε

προοδεύσῃ καὶ αὐτὸς ἐπεθύμεε
νὰ γίναι ἐνήμερος τῆς χημικῆς
ἐπιστήμης, πρὶν ἀρχέσῃ νὰ πα-
ραδώῃ ταύτην, ἢν καὶ σήμε-
ρον παραδίδει εἰς τὴν κολοσσω-
μένην Ιόνιον Ἀκαδημίαν. Ἰδε
τὸν ἀριθμὸν 696.

ΠΟΛΥΓΛΙΝΗΣ (*Nekidias*).
Πίπειρώτης. Εἰς τῶν λογίων
ἀνδρῶν τῆς ἐνεστώσης ἐκκτον-
ταετηρίδος. Ἰδε τὴν Σημείωσιν
τοῦ ἀριθμοῦ 688.

ΠΟΛΥΖΩΗΣ (*Mημήριος*).
Ἐκ Βρανιανῶν τῶν Λγρίφων.
Ἐπαγγέλλετο τὴν διδασκαλίαν
περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΙ'. ἑκατον-
ταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθ. 307.

ΠΟΛΥΖΩΪΔΗΣ (*Arautá-
sios*). Μακεδών. Αποπερχτα-
θέντων ἐν τῇ πατρίδι του
τῶν μαθημάτων του ὑπὸ τοῦ
Γυμνασιάρχου Μηνᾶ Μινωΐδου,
μετέβη πρὸς τελειοποίησιν αὐ-
τῶν εἰς Γερμανίαν. Ἐκρηγε-
σης δὲ τῆς ‘Ιλληνικῆς ἐπανα-
στάτεως ἔδραμεν ἐν ‘Ιλλαδι,
καὶ ἐτάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν
τοῦ ἄρχηγοῦ τῆς ‘Αγγλικῆς φρ-
τείας ‘Αλεξάνδρου Μαυρακορ-
δάτου. Σχηματισθείσης ὑπὸ τοῦ
πολιτικοῦ ἀνδρὸς τούτου τῆς
ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τοῦ Κυ-
βερνήτου τῆς ‘Ελλάδος, ὁ Πο-
λυζωΐδης ἐγίνεν ὁ ἐκδότης τῆς
ψευδεστάτης φιλελευθέρου ἄφη-
μενός ὁ ‘Απόλλων, καὶ δὲν
έρυθρίασε, μετὰ τὴν δολοφονίαν
τοῦ Κυβερνήτου, νὰ γράψῃ ἐν
τῷ τελευταίῳ αὐτῆς ἀριθμῷ 67,
παύομεν, διότι ἀπολαύσαμεν

τὸν σχολόγραφον δὲ Τύραννον
δὲκτον ὑπέγρεε πλέον. Μετὰ τὴν
ἔλευσιν λοιπὸν ἐν Ἑλλάδι τῆς
Ἀντικρίσιον εἶχε ὁ Πολυζωΐδης
ἐνρρίθευθε, ὃς οἱ συνέταροὶ του,
καὶ ὑπὸ τῆς ἀρχιγραμματείας
τοῦ Κόμιτης Ἀρμαναπέργη ετι-
μήθη ὡς ὑπουργός τοῦ Βασι-
λέως. Ὁ θωματικὸς δὲ συνέταξε
καὶ ὑπέγραψε κατὰ τὸ 1837
ἔτος τὸν περὶ ἐλαυνοτυπίας
Νόμον, ὃστις ἦτο μυρίακις αὐ-
το-στάρος τοῦ Νόμου, τοῦ ἐκδο-
θέντος ὑπὸ Κυβερνήτου, καὶ τὸν
ὄποιον αὐτὸς πικρῶς ἐπέκρινεν
εἰ; τὸν Ἀπόλλωνά τοι. Μετὰ
τὴν δημοσίευσιν δὲ τοῦ βιβλίου ος
Νόμοι, ὁ Ἀρμαναπέργη ἐπροκά-
λεσεν ἀγέστως παρὰ τοῦ Βασι-
λέως τὴν παῦσιν τοῦ ὑπουργοῦ
Πολυζωΐδην, καὶ τὸ νοῦρον κοι-
νὸν τῆς Ἑλλάδος ἐπεδοχίμασε
μὲν γαρ ἐν τὴν παῦσιν ταύτην,
ὡς δικαιίαν τιμωρίαν ἔδει σπου-
δάρχου, καὶ ὅχι φιλελευθέρου
ἀνδρός. Εὕτοτε εἶναι ἀντι-
πρόσδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.
Ιδε τὸν ἀριθμὸν 727.

ΠΟΙΚΙΟΣ (Συμεών). Εἴγεν-
νήθη περὶ τὰ τέλη τῆς Ελλής ἐκα-
τοντακτηρίδος ἐν Νεαπόλει τῆς
Ἱταλίας, ὃπου ὁ πατέρας τοῦ
Ἰωάννης, καταγόμενος ἐκ Μιαστᾶς
εὐγενοῦς οἰκογενείας τῆς Κρή-
της, ἐπώθη μετὰ μίζην ἐν πατρί-
δι τοῦ ἐκτελεσθεῖσαν δολοφο-
νίαν. Ἀποπειστωθέντων τῶν
ἐγκυριῶν μαθημάτων του, ἡ-
κρούσασθη τὰ μαθημάτα τῆς φι-

λοσοφίας ὑπὸ τοῦ περιωνύμου
Ἱταλοῦ Πομπωνατίου, τὸν δ-
ποῖον ἡγολιύθητεν ἐν τῷ Πα-
νεπιστημίῳ τοῦ Πατακίου, προ-
κληθέντα τὰ κακά της αὐτόθι τὴν
ἔδραν τῆς φιλοσοφίας. Περὶ δὲ
τοῦ μαθητοῦ Πορκίου ἐδού τί¹
ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς τῆς Ι-
στορίας τοῦ βιβλίου Παρεπε-
στημάτων Νικόλαος Παπαδόπου-
λος Κρυννός, ἐν τῷ Β'. Τόμω,
σελ. 203. — *Vir quidem
doctissimus, quod evincunt
opera ejus elita, sed impius,
ut probat notatus liber de
mente humana, in quo sen-
tentiam Pomponatii tutatus
acriter, interituros cum cor-
poribus animos ex Aristotele
nisus est infeliciter compro-
bare; atque hoc pusulum de-
testabile tot tantisque Epi-
cureae prorsus impietatis dog-
mibus resersit, ut Conra-
dus Gesnerus jure illud non
homine sed porco dignum cen-
suārit; nec dubitaverit, Si-
monem non Portum, vel Por-
tium, sed Porciū et Porcum
appellare. Princeps tamen Pe-
ripateticorum, et magistro
major.*

ΠΟΥΛΙΟΙ (Μαρχίδαι). Ή-
σαν δύο ἀδελφοί, οἱ ὃποις
μετέβησαν εἰς Βιέννην, ἵνα συ-
στήσωσιν ἐν τυπογραφ. Ίον. Τὸ
πρῶτον ὑπὸ αὐτῶν ἐκδοθὲν βι-
βλίον ἐπεγράφεται *Καλενδά-
ριον* τοῦ ἔτους 1795. Κατὰ
διαταγὴν δὲ τῆς Λύστρακῆς

Κυριεύνησεως τὸ τυπογραφεῖον τοῦτο ἐκλείσθη περὶ τὸ 1798 ἔτος καὶ οἱ ἴδιοι τῆται αὐτοῦ ἔξωρίσθησαν ἀπ' ὅλα τὰ Κράτη τῆς Αὐστρίας, διότι εἶπον πολλούς τότε πατριωτικάς προκηρύξεις καὶ τὰ πατριωτικὰ σύμβατα Ῥήγα τοῦ Φεραίου.

ΠΟΥΛΟΣ (Δημήτριος). Ἐγεννήθη ἐν Τεργέστῃ ὑπὸ γονέων Ἑλλήνων, καὶ αὐτῷ ἐξεπει-
δεύθη τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἰτα-
λικὴν φιλολογίαν πέρὶ τὰς ἀρ-
χὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατοντα-
τηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 420.

ΠΡΕΒΕΤΟΣ (Σπυρίδων). Ζακύνθιος. Ἐπαγγέλλετο τὴν δι-
δασκαλίαν ἐν Τεργέστῃ περὶ τὰς
ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατον-
τατηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 529.

ΠΡΑΝΤΟΥΝΑΣ (Γεώργιος). Νάξιος. Ἀνήκει σήμερον εἰς τὸν
δικαστικὸν σύλλογον τοῦ Βασι-
λείου τῆς Ἑλλάδος. Ἰδε τὸν ἀ-
ριθμὸν 787.

ΠΥΡΡΟΣ (Διογύσιος). Ἐκ Τρικκάλων τῆς Θεσσαλίας. ἀ-
ποπερατωθέντων τῶν ἐγκυρῶν μαθημάτων του ἐν τῇ πατρίδι του, διότου ἔχειροτονήθη καὶ ἵε-
ρεὺς, μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστή-
μιον τοῦ Πατανίου ἵνα διδα-
χθῇ τὴν ἱατρικήν, καὶ ἐξόχως τὴν φυσικοχημικήν ἐπιστήμην.
Ἐτιμήθη δὲ μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς ἱατρικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας, καὶ προσεκλήθη ὑπὸ τῆς φιλομόδους ἐταιρίας κατὰ τὸ 1817, ὡς διδάσκαλος τῆς

ἱατρικῆς καὶ τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὸ νεοσυστηθὲν ἐν Ἀθήναις Γυ-
μνάσιον, δαπάνη τῆς ἥπθείσης
ἐταιρίας. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις
κατὰ τὸ 1851. Ἰδε τοὺς ἀριθ-
μοὺς 459, 488, 513, 615 καὶ 616.

ΠΩΠ (Ζηγόβιος Κ.). Εἶς τῶν διακεκριμένων μαθητῶν τοῦ Λάμπρου Φωτιάδου. Μετά τὴν ἀποπεράτωσιν δὲ τῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Βουκουρεστίου μαθημάτων του, μετέβη ἐν Βιέν-
νη ἐπαγγελλόμενος τὸν ἔμπορον.
Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 353.

ΠΩΠ (Κωνσταντῖνος). Ἐκ Σεμπενίου τῆς Θράκης. Εἶς τῶν λογίων ἀνδρῶν, μαθητευσάν-
των ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸν ΙΗ'.
ἐκατονταετηρίδα. Ἰδε τὸν ἀ-
ριθμὸν 404.

Π.

ΠΑΓΚΟΣ (Χρηστάκης). Ἐξ Ἀγράφων τῆς Ήπείρου. ἀποπε-
ρατωθέντων τῶν ἐν τῇ πατρίδι του ἐγκυρῶν μαθημάτων, με-
τέβη εἰς Γερμανίαν καὶ κατε-
τάχθη ὡς μαθητὴ τῆς ἱατρικῆς
σχολῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
τῆς Βιέννης, διότε τὸν ἐτίμησε
μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος
τῆς ἱατροχειρουργικῆς ἐπιστή-
μης. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἱε-
ροῦ ἀγῶνος ἐπαγγέλλετο τὸν ἱα-
τρὸν ἐν τῇ μικρᾷ νήσῳ Καλά-
μῳ, πλησίον τῆς Ιθάκης, διότου
οἱ δυνάσται τῆς Ἐπτανήσου Ἄγ-
γλοι ἐσυγχώρησαν νὰ καταφύ-